

— Бре, Зайо! Бре, умнико!
Какъ се не съти по-рано!
Хайде, всички на работа!

Разтичаха се, насъкоха вър-
шини. Отведе ги Заю при
кладенеца. Прикриха дупката
и чакатъ.

Кума Лиса лежеше въ едни
тръне. Чува — чуруликъ! чуру-
ликъ! — Яребички! Идатъ
право къмъ нея. Скочи, погна
ги, а тѣ — въ краката ѝ. Бре
тукъ да ги стигне, бре тамъ
да ги стигне. Най сетне спи-
ратъ върху товаръ вършини,
ужъ не я виждатъ. А тя дебне,
дебне и — хопъ!.. Ала догде
стигне — яребичкитѣ — фърр!
— отлѣтеха, а тя — цопъ! — на
вършинитѣ и хайде на дъното
на пресъхналия кладенецъ...

— Измамиха ме! Срамъ и
позоръ! — заква отъ ядъ
кума Лиса.

А сждницитѣ заобиколиха
кладенеца, гледатъ отгоре и
се кискатъ-кискатъ...

— Кявъ! кявъ! кявъ! — из-
лая Лиса. — Гиди клюкари
проклети! Ще ви науча азъ
като излѣза, дето всички сте
писнали противъ мене! Ми-
слете си!

— Грухъ! грухъ! грухъ!
Дее, Лисано, не врѣкай! Хайде,
леки ти пости! Яжъ жаби и
пий вода да дебелишъ! До-
виждане! Сбогомъ!

И тѣ хванаха пакъ гората,
а Лисана остана въ сухия
кладенецъ, лой да вързва...

Георги Райчевъ

НАКАЗАНЪ КРАДЕЦЪ

Величко, моятъ съседъ, все
странѣше отъ насъ и не взи-
маше участие въ игритѣ ни.

По цѣли часове стоеше задъ
плета и нѣкакси мрачно ни
гледаше.